

VALMIERAS KĪMUKIS

VALMIERAS STIKLA ŠKIEDRAS RŪPNICAS IZDEVUMS

Iznāk kops
1978. gada 25. oktobraCETURTDIEN,
1989. gada 30. novembrīNr. 46 (517)
Cena 1 lapa.

10. decembrī — vietējo padomju tautas deputātu vēlēšanas

Vārds mūsu izvirzītajiem kandidātiem

Jurijs Ovsjaņikovs:

GALVENIE PRINCIPI, PAR KURIEM ESMU PĀRLIECINĀTS:

△ tauta pelnījusi labāku likteni nekā tas, ko tā iemantojusi;
△ republikas ekonomiskā suverenitāte ir tas pamats, kas rada Saimnieka sajūtu tautai;
△ sasprindzinātā situācija republikā izveidojusies nevis nacionālā jautājuma rezultātā, bet gan ekonomikas dzīvas krīzes dēļ;

△ jebkuras sabiedrības stabilitātes radītājs ir daudzpartiju sistēma (tautai tiks dotas tiesības izvēlēties to partiju, kas pārstāv šīs intereses un rūpes);
△ līdzās atzītajiem tautas atmodas līderiem komunistiem Jānim Peteram, Dainim Ivānam un citiem augsti vērtēju mūsu novadnieka bezpartijiskā Dzintara Vitola pilsonisko pozīciju. Uzskatu, ka reāli domājoši un konkrēti darbojošies cilvēki veidos republikas (rajona) sabiedriskās un ekonomiskās dzīves pamatu. Mēs varam būt stipri tikai tad, ja kopīgi rīkosimies.
PAMATOJOTIES UZ AUGSTĀK PĀRLĀSTĪTĀJIEM PRINCIPIEM,

UZSKATU PAR GALVENIEM SEKOJOŠUS IZDEVUMUS:

△ deputāta galvenais un sarežģītākais uzdevums priekšāstāvošajā darbības periodā — personiska līdzdalība reālas tautas varas izveidošanā uz vietām. Padomēm vēl nav reāla spēka, jo trūkst likumdošanas pamatu (likums par īpašumu, nodokļu sistēmu u.c.);

△ rajonā jārada reālas optimālas proporcijas starp pilsētu un laukiem (lauku prioritāte);

△ rūpnieciskās ražošanas jomā jācenšas likvidēt pazemojošo jēdzienu — uzņēmuma «pakļautība» — vienam vai otram resoram. Eko-

PAR ĀRKĀRTĒJO KONGRESU

Aušanas ceha komunisti ir pirmie, kas sākuši iepazīties ar Latvijas Komunistiskās partijas jauno statūtu projektu.

LKP Valmieras rajona komitejas biroja loceklis, rūpnīcas direktors Inārs Poļaks ceha komunistu sapulcē raksturoja šībrīža situāciju republikas partijas organizācijā. Viņš aicināja komunistus iepazīties ar statūtu projektu, izteikt savus priekšlikumus, lai partijas rūpnīcas komiteja varētu tos apkopot un virzīt tālāk.

— Partijai ir jāpagriežas tai virzienā, kā to prasa tauta. Un mīriņas sirdsapziņas dēļ mums tas ir jā dara. Kā teikts statūtos, — LKP ir brīvprātīga sabiedriski politiska organizācija, kas cīnās par neatkarīgu Latviju, kurā būtu īstenoti demokrātijas un sociālā taisnīgu-

ma ideāli. Ir pienācis laiks katram no mums izlemt, ar ko kopā iet turpmāk, — teica Inārs Poļaks.

Partijas ceha organizācijas sekretārs Jurijs Ovsjaņikovs: — Mums jāaptver pats galvenais: partijā notiek šķelšanās. Rīcības programma neatnesa vēlamos rezultātus, tā neparāda ceļus pamata jautājumu risinājumam. Tāpēc rīkosimies, iesaistīsimies Latvijas tautas likteņa veidošanā. Es aicinu jūs atbalstīt priekšlikumu par ārkārtējo kongresa sasaukšanu.

Savas domas izteica arī komunisti Astrīda Aizsilniece, Jānis Priklulis, partijas rūpnīcas komitejas sekretārs Imants Jerkins.

Komunisti nobalsoja par ārkārtējo kongresa sasaukšanas nepieciešamību. Iepazīšanās ar statūtu projektu un tā vērtēšana turpinās.

10. decembrī dosimies pie vēlēšanu urnām, lai nodotu savas balsis par Valmieras rajona un pilsētas tautas deputātu padomju deputātu kandidātiem. No mūsu rūpnīcas kolektīva izvirzīti seši deputāta kandidāti. Tā kā viņi balotējas Pārgaujas pusē, kur dzīvo daudzi mūsu strādājošie, publicējam viņu iespējamās deputātu darbības programmas. Soreiz uzstājas VALDIS VANAGS, JURIS OVSJAŅIKOVS un ALDIS ZEIBOTS.

Aldis Zeibots:

Pirmkārt, kā LTF dalībnieks, atbalstu LTF programmu, it sevišķi punktu par neatkarīgu Latviju. Mazāku masu ir vieglāk izkustināt no vietas nekā lielu. Neatkarīgu Latviju var ātrāk dabūt uz ceļa nekā lielo PSRS.

Sai domai jābūt saprotamai arī Latvijas nelatviešu daļai, jo šādi mēs ātrāk tiksim pie rezultāta.

Otrkārt, esmu par cilvēka cienīgu dzīvi un visiem pašakmiem un likumiem, kas uz to ved. Jo nevar uzskatīt par normālu ne mūsu pašreizējo darbu, ne vecuma nodrošinājumu.

Atliek tikai atcerēties, ka rublis, ko mēs pašreiz turam rokās, patiesībā ir tikai aptuveni 15 kapeikas, un tas nozīmē, ka, salīdzinot ar ASV vidēji apmaksātu darbinieku, mēs saņemam darba algu gandrīz 70 reizes mazāka apmērā.

Tādēļ mūsu strādnieku valsts galvenā pretruna nav vis nacionālā, bet politiski ekonomiskā, un tā ir visu

Latvijas iedzīvotāju kopīga dārišana, nevis tikai latviešu.

Treškārt, saimnieks ir tikai tas, kas patiesi pats uz savas ādas var sajūst to, ka, jo labāk viņš strādās, jo labāk dzīvos neatkarīgi no tā, vai viņš ir zemnieks, strādnieks, direktors vai ministrs. Bet tas, savukārt, nozīmē, ka saimniekam ir jābūt tiesībām lielāko savu peļņas daļu sadalīt pašam pēc saviem ieskatiem.

Uzskatu, ka šī sasaukuma deputātiem jāveicina šīs tiesības.

Mūsu līdzšinējā saimniekošana ir bijusi galīgi neefek-

tīva tieši saimnieka trūkuma dēļ.

Ceturtkārt, nodokļi, pēc manām domām, nav sods (kā tas izriet no 1989. gada transporta nodokļa un nu pat publicētā 1989. gada 25. oktobra lēmuma «Par valsts nodokļu likmēm», ar ko sodā tos padomju pilsoņus, kam kaut kas ir), bet gan ekonomiskās sviras mūsu dzīves vādišanai.

Un, beidzot, tā nodokļu un citu iemaksu daļa, kas nonāk rajona padomes rīcībā, jāiegulda, manuprāt, rajona izglītības sistēmas reorganizācijā, jo mums vajadzīgi gud-

ri cilvēki, kuri mācēs mūs izest uz pareizā ceļa. Nav drošāka līdzekļu ieguldīšanas objekta kā tautas izglītība. Šeit lai atceramies Japānas un Somijas pieredzi.

Un, ja kāds grib man pārmet, ka kultūra atkal tiks barota no pārpalikuma, atgādināšu, ka izglītība ir viena, ja ne pati lielākā un svarīgākā, kultūras sastāvdaļa.

Lauksaimniecībai kā nozarei, kas veido mūsu attieksmi pret apkārtni vidi un tikai pēc tam kā nozarei, kas rūpējas par mūsu dieniško maizi, ir jāparedz atviegloju-

mu sistēma, kas paātrinātu tās attīstību, nostabilizētu to mūsu vidē kā tautas fiziskās un garīgās veselības uzlabojošu nozari.

Tā kā pagaidām nav skaidri ne deputāta statuss, nav pieņemti daudzi pareizi saimniekošanai nepieciešami likumi (par īpašumu, par zemi, par budžeta veidošanu utt.), tad lai šīs nedaudzās rindīgas kalpo, ja tas vispār iespējams, kā radītājs maniem iespējamajiem vēlētajiem, par to, kāda varētu būt mana rīcība, izšķiroties par katram vēlētajam svarīgiem likumiem un lēmumiem.

Valdis Vanags:

Esmu izvirzīts par deputāta kandidātu 42. Valmieras vēlēšanu apgabalā. Diemžēl, esmu vienīgais kandidāts, tāpēc uzskatu par pienākumu principiāli izklāstīt savus uzskatus, lai vēlējamie varētu izšķirties atbalstīt vai neatbalstīt manu kandidāturu. Izteikt nolīgumu vai atbalstu vienam cilvēkam ir daudz grūtāk nekā no vairākiem kandidātiem izvēlēties vienu, jo nav salīdzināšanas iespēju. Tāpēc katram vēlētajam jābūt pilnīgā skaidrībā par savas izveles pamatotību.

Esmu dzimis 1954. gadā Alojā.

Uz Valmieras rajona Kocēnu ciemu mani vecāki pārcēlās 1970. gadā. 1978. gadā beidzu RPI celtniecības fakultāti autoceļu inženieru specialitātē. No 1978. līdz 1980. gadam strādāju 8. CBR par meistaru. 1980.—1982. gadā dienēju armijā virsnieka pakāpē. No 1982. gada strādāju VSSR sporta bāzē «Baltij» par tās vadītāju, kaut gan ieraksti darba grāmatīnā ir dažādi.

Esmu iesniedzis rakstu laikrakstam «Liesma» un, tā kā negribu atkārtoties, vēlos runāt par dažiem specifiskiem jautājumiem, kas saistīti ar VSSR, jo daļa vēlējamie ir rūpnīcā strādājošie. Kā tagad saka, esmu radikāli noskaņots, kaut gan pats savus uzskatus vērtēju kā pilnīgi normālus.

Gribu pateikt dažus vārdus par

nacionālo jautājumu. Ja runā atklāti, tad savu attieksmi cenšos apliecināt ikdienas kontaktos ar cilvēkiem. Un, kuri ar mani tiekas, lai spriež paši. Teorētiski jautājumu stādu šādi: uzskatu, ka ir notikusi Latvijas rusifikācija, kuras rezultātā ir cietušas visas tajā iesaistītās tautas. Mūsu rūpnīca ir klasiskā rusifikācijas piemērs. Uzskatu, ka cittautei, kuri ir bijuši aklas ieroci nosiedzīgas varas rokās, ir visnepatīkamākā situācija. Kamēr valsts vara stiprināja lebrauceju morāli ar savu melīgo ideoloģiju, tikmēr šie cilvēki, šķiet, jutās ciešami. Bet tad, kad parādījās domu pluralisms un latviešiem izlauzās uz āru tas, ko viņi visu laiku bija glabājuši sevī, svešautiešos bija jārodas, un tas, liekas, arī radās,

diskomfortam. Mums, latviešiem, ir vieglāk, mēs stāvam uz savas zemes un zinām, par ko cināmies, bet lebraucejiem šī zeme ir «mūsu», un tā ir liela starpība. Ticu, ka daudziem tā var kļūt par savu, bet man ir pilnīgi skaidrs, ka daudzi tā arī nomirs, ka par savu sauks Krieviju, Baltkrieviju vai Ukrainu. Un tas ir pilnīgi saprotams un loģiski, tāpat kā trimdā aizdzītais latvietis ar savām jūtām gribētu pateikt Amerikai sveiki un paldies. Bet dzīve tas nav iespējams, un tā jau ir traģēdija, noziedzīgi organizēta traģēdija.

Tāpēc uzskatu, ka, ja pastāvētu birojs, kur bez lieka trokšņa un uzbūzības palīdzētu tiem, kas vēl

grib un var atgriezties Dzimtenē, tad tas būtu pirmais solis derusifikācijai, kurai objektīvi jānāk pēc rusifikācijas. Vienīgi jāņem vērā, ka šī derusifikācija nedrīkst sev līdzīnēt tās morālās traumas, ko nesa piespiedu rusifikācija.

Tā kā daļa vēlējamie dzīvo kopmītnēs, jāsaprot, ka neredzu iespēju ietekmēt rūpnīcas vadību, lai tā paātrinātu sadzīves apstākļu uzlabošanu kopmītnēs dzīvojošajiem, kaut gan dzīvi kopmītnē uzskatu par traģēdiju. Es pat uzskatu, ka normāli cilvēks tur uzaukt nevar. Vienīgi varu solīt, ka gadījumā, ja tiks ievēlēts, centīšos maksimāli ietekmēt rūpnīcas vadību, lai tā pēc iespējas ātrāk šīs kopmītnes likvidētu.

